

Mandag 24. april 1944.

Poseidon:

30 mill. brit. mot 10.

Ifølge Reuter ble det avholdt et stort møte i London den 19. april av skipskonstruktører (Naval architects). Under dette møte framkom direktøren for en av de store britiske redersammenslutninger. Mr. W. C. Warwick, med den oppsiktsvekkende tilståelse at forholdet mellom den amerikanske og britiske skipsfart holder på å bli satt helt på hodet. Siden krigsutbruddet har England i meget stor utstrekning konsentrert seg om byggingen av slagskip, kryssere og andre krigsskip, så det har bare vært meget liten anledning til å bygge handelsskip, sa han. I betraktning av den begrensede tilgang på britisk handelstonnasje må man regne med at den britiske handelsflåte etter krigen bare vil være halvparten så stor som ved krigsutbruddet, eller 10 mill. tonn, mens De Forente Stater sannsynligvis vil ha minst 30 mill. tonn, eller tre ganger så meget som før krigen!

Begge land har under krigen konsentrert seg om den oppgave å produsere de fornødne mengder våpen, sa Mr. Warwick til slutt, og det vil derfor ikke være mer enn rett og rimelig om man etter krigen korrigerte forholdet mellom de to lands handelstonnasje under hensyntagen til deres forskjellige etterkrigsbehov.

Så vidt det kan sees har man hittil i Storbritannia engstelig unngått å komme inn på den katastrofale nedgang i handelstonnasjen, som

krigen, og da i første rekke u-båtsoperasjonene fra tysk side har medført, men nu er tydeligvis den virkelige stilling blitt så kjent i alle kretser, at det er nytteløst å fortie faktum lenger selv i England. Ifølge Lloyds register for 1935-40 bestod den britiske handelsflåte da av 7009 skip på tilsammen 17,984 mill. brt., hvortil kom handelsskipene som høyrte heime i dominiene og koloniene, 2409 fartøyer på i alt 3232 mill. tonn. Sammenlagt for Det britiske imperium 9418 fartøyer med 21,216 mill. brt. USA's flåte derimot var langt mindre med 5183 skip på 8,375 mill. tonn. Det er da ikke tatt hensyn til innsigflåten på i alt 537 skip med 2539 mill. tonn, idet denne bare har lokal betydning. I virkeligheten var derfor den britiske handelsflåte to og en halv gang større enn den amerikanske ved krigsutbruddet. Ser man hen til de aller største skip i verden, skip på over 20,000 brt., som gikk i linjefart mellom de forskjellige kontinenter, var Englands stilling enda mer ledende, idet ikke mindre enn 42 av de 85 i verden seilte under britisk flagg mot bare 3 amerikanske!

Fra å innta en slik ledende stilling til å bli redusert til en tredjedel av den amerikanske handelsflåte er et så tilintetgjørende tilbakeslag, at selv de mest optimistiske herrer i London neppe kan øyne noen utveg til å gjenopprette stillingen, slik som situasjonen er i dag. Mr. Warwicks diplomatiske uttalelser om at det ikke vil være mer enn rett og rimelig om man etter krigen korrigerte forholdet mellom de to lands handelstonnasje under hensyntagen til deres forskjellige etterkrigsbehov, gir også et uttrykk for dette. Hertil er det imidlertid det å bemerke at krigen ennå langt fra er slutt, og at man med all rimelighet før eller senere kan vente en gjenoppblussen av u-båtkrigen fra tysk hold. I alle tilfelle foreligger det atskillige uttalelser som tyder på dette, uten at sjømilitærs hemmeligheter dermed er blitt røbet. Sjøkrigen mellom Japan og USA er også langt fra sin avslutning, og hvis denne ender til Japans fordel, er det langt fra sikkert at USA får anledning til å sitte med en handelsflåte på ca. 30 mill. brt. Disse momenter burde Mr. Warwick legge seg på sinnet og overveie nøye, når han neste gang skal tale til de britiske skipskonstruktører, som for øvrig er vel vitende om at den britiske skipsbyggingindustri's årlige kapasitet bare var på noe over 2 mill. tonn, mens den amerikanske er blitt det mange-dobbelte.

Stoff til ettertanke foreligger det mer enn nok av for de ledende menn på den annen side av Nordisjen, etter de så lettsindig slapp den pågående verdenskrig løs på spørsmålet om Danzigs tilbakevendingen til sitt tyske moderland. Englands ledende stilling som sjøfartsnasjon er kjørt totals i grøften, det er i alle tilfelle sikkert, hva som enn kommer til å hende, og det neste spørsmål burde for alle samvittighetsfulle briter være, hva som kan reddes av Imperiet før det er for sent.

Minister Riisnæs taler i Trøndelag.

Trondheim, 23. april. (NTB) Minister Sverre Riisnæs oppholder seg i disse dager i Trøndelag, hvor han taler på en rekke offentlige møter. Lørdag var han således i Børsa, og talte i et ypperlig framført foredrag om vårt lands og Europas framtid, om de oppgaver som ligger foran oss og de farer som truer.

I dag gjentok ministeren sitt foredrag i Molde og på Svorkmo.

Minister Lles adjutant overrekker kompaniføreren //Obersturnfører Berg det 3. Politikompanis fane. (Foto Friit Folk.)

Det tredje // og politikompani drar ut.

„Sørg for at ingen overgår dere i mot, tapperhet og kameratskap“

Høytidelighet med faneoverrekkelse ved Majorstua lørdag.

Oslo ble lørdag vitne til en imponerende oppmarsj av frivillige norske frontkjemper. Det tredje // og Politikompani er nemlig nå klar til å dra avsted.

Kl. 10 om formiddagen stod kompaniet oppstilt i politikasernen på Majorstua. Det var videre framtrått et musikkorps fra Wehrmacht og et æreskompani fra Tysklands // Norge, da Politikompaniets leder // Obersturnfører Berg, åpnet høytideligheten.

Først ble under den største oppmerksomhet den rørlige gamle fanen fra første politikompani overlevert. Den bar innskrifter om den harde tiden ved Leningrad. Deretter overlevertes den nye fanen for kompaniet som nå drar ut. Det var politileyt-nant Haug som overrakte den, da minister Lles var forhindret på grunn av en viktig tjenestereise. Han bad inntrengende om at denne fane måtte bli holdt like høyt i ære som den gamle.

gamle. „Sørg for at ingen overgår dere i mot, tapperhet og kameratskap“, sa politileyt-nanten.

Når en ser de kjekke karer som drar ut, er ingen i tvil om at hans ønske vil gå i oppfyllelse. Bemerkelsesverdig var det at minst en tredjedel av det nye kompani bestod av tidligere, erfarne frontkjemper som nå har meldt seg på nytt.

Under en samtale med vår medarbeider gav frontkjemperne uttrykk for at de no fant situasjonen så alvorlig at de ikke vilde ta ansvar for å sitte heime. Selv om de tidligere hadde

gjort sin innsats, var det nå påkrevd å sette alt inn nok en gang.

Under marsjen gjennom Oslos gater var det møtt fram en masse mennesker som hilste de frivillige med begeistring. Det begynner tydeligvis å gå opp for folk nå at det er vårt eget land, vårt eget folk vi forsvare. Så mange mennesker i sivilklædning med oppstrakte hender og sogar med takknemlighets tårer i øyekroken har vi aldri sett ved slike anledninger tidligere. Det var for øvrig ikke bare det nye kompani som vakte oppmerksomhet, men også avdelingen av Tysklands // Norge, bestående av tidligere kjempere, under ledelse av // Obersturnfører Kjell K r a c h t.

Ved en høytidelighet og fest lørdag kveld tok de frivillige avskjed med sine ærteste og med framtrepende representanter for statsmakten. Om ikke lenge står karene i kamp for oss alle — for Norge.

Ungdommens opplæring fortsetter

Trass i hard krig ufe og grusom terrorbombing.

met på meg og bad meg fortelle fra Norge og om Norge, og det gjorde jeg mer enn gjerne.

Vi har lenge sittet med et spørsmål på tungen. Det er jo krig på liv og død: — Hvordan virket alle luftangrepene på humøret?

Hun bare smiler og sier at hun under hele arbeidet ikke har